

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

20 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 25 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2015, declarat de avocatul Veaceslav Ropot, în numele inculpatului

*Cercasov Vadim Vasiliu, născut la
21 februarie 1980, originar și locuitor al mun.
Chișinău, str. Doina 156/1, cetățean al R. Moldova,
fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 23.02.2015 – 25.06.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>16.10.2015 – 18.11.2015,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>27.05.2016 – 20.07.2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 25 iunie 2015, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Cercasov Vadim a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

2. Instanța de fond a constatat că la 22 august 2014, aproximativ ora 01.50, inculpatul Cercasov V. a fost depistat de către inspectorul Inspectoratului de Patrulare al Inspectoratului General de Poliție al MAI, locotenent de poliție Trofim Nikon, conducând autoturismul "Fiat Bravo", n.î. DB AH 365, în intersecția str. H. Botev cu str. Viaduct, mun. Chișinău, fără permis de conducere, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Potrivit art. 10 alin.2 lit. a), 14 din Regulamentul Circulației Rutiere, persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea lucrătorului de poliție, să

înmâneze pentru control permisul de conducere pe numele său, valabil, pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, fiindu-i interzis să conducă în stare de ebrietate alcoolică.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, confirmând că a condus automobilul, fără a dispune de permis de conducere și fiind în stare de ebrietate avansată.

Totodată, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa translatorului, deoarece inculpatul a menționat că nu are nevoie de translator, înțelege limba de desfășurare a procesului, o poate vorbi, la școală a învățat limba de stat, obținând nota 8, la urmărirea penală, la fel, nu a avut nevoie de translator (*f.d.* 76, 82).

Dat fiind că probele administrate au confirmat vinovăția inculpatului, instanța a încadrat acțiunile acestuia în baza art. 264¹ alin.(4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fără a deține permis de conducere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, are la întreținere un copil minor, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, la caz lipsesc circumstanțe atenuante și agravante, anterior a fost condamnat, inclusiv și pentru fapte similare, însă nu s-a corectat și nu a realizat pericolul social al faptei comise, continuându-și comportamentul infracțional, concluzionând că corectarea și reeducarea lui poate avea loc cu aplicarea unei pedepse cu închisoare, în conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

3. Avocatul Veaceslav Ropot a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelantul a indicat că inculpatul a realizat gravitatea faptei săvârșite, s-a căit de cele comise și a solicitat examinarea cauzei în procedură simplificată.

Acesta este angajat în câmpul muncii și, are un copil minor la întreținere, iar privarea inculpatului de libertate lipsește familia de unicul întreținător.

Instanța de fond a aplicat inculpatului o pedeapsă prea severă, neglijând faptul că acesta a comis o infracțiune ușoară și nu a cauzat careva prejudicii materiale.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond just și întemeiat a stabilit categoria și termenul pedepsei principale, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 Cod penal, dându-le o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă.

Instanța de fond a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de caracterul și gradul pericolului social al infracțiunii comise, că lipsesc circumstanțe atenuate și agravante la caz, că inculpatul anterior a fost judecat de două ori pentru sustragerea bunurilor din averea persoanei și pentru fapte similare, însă, fiindu-i aplicată pedeapsă cu închisoare cu suspendarea executării, nu s-a corectat, continuându-și comportamentul infracțional, punând în pericol securitatea circulației rutiere, viața și sănătatea oamenilor, just concluzionând că corectarea și reeducarea

inculpatului este posibilă prin izolarea lui de societate, aplicându-i o pedeapsă în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod procedură penală.

Totodată, instanța de fond a reținut că inculpatul, fiind anterior condamnat pentru fapte analogice și fiindu-i stabilită pedeapsa cu închisoare, nu s-a corectat nici într-un mod și iarăși a comis o infracțiune similară.

Astfel, pedeapsa precedentă nu a dus la corectarea inculpatului, acesta manifestând nu numai un comportament obraznic față de faptele comise, ci și o neglijare totală față de pedeapsa aplicată, lipsind temeiurile pentru modificarea pedepsei.

5. Avocatul Veaceslav Ropot a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității.

Recurentul a invocat că instanța de fond a admis încălcarea prevederilor art. 16 alin. (2) Cod de procedură penală, examinarea cauzei având loc în lipsa unui interpret, inculpatul fiind vorbitor de limba rusă, personal a insistat asupra prezenței interpretului, din motiv că inculpatul nu înțelegea esența termenilor juridici, expuși în limba română.

Instanța de apel a examinat formal cauza penală și nu a cercetat multiaspectual materialele cauzei, neglijând problema nerespectării drepturilor omului.

Totodată, instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor apărării potrivit căror instanța de fond nu a respectat prevederile art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, care urma a fi analizat și obligatoriu cuprins în sentință, conform cerințelor pct. 19 din Hotărârea explicativă a CSJ nr. 5 din 19.06.2006, privind sentința judecătorească.

Instanța de fond nu a respectat prevederile art. 75 Cod penal și pct. 4 din Hotărârea explicativă a CSJ nr. 8 din 11.11.2013, privind unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, concluzia instanței privind aplicarea unei pedepse mai aspre urmând a fi motivată.

A fost interpretat eronat de către instanța de fond art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, precum și neglijate cerințele pct. 9 din Hotărârea explicativă a CSJ nr. 8 din 11.11.2013 privind unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, potrivit căror nu poate fi recunoscută drept circumstanță agravantă săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, dacă antecedentele penale au fost stinse sau anulate sau dacă legea a decriminalizat acțiunea comisă în trecut.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 4) și 6) Cod de procedură penală – judecata a avut loc fără participarea interpretului și traducătorului, când participarea lor era obligatorie potrivit legii, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul declarat este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul declarat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când judecata a avut loc fără participarea interpretului și traducătorului.

Însă, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele din recursul ordinar că *instanța de fond a admis încălcarea prevederilor art. 16 alin. (2) Cod de procedură penală, examinarea cauzei având loc în lipsa unui interpret, inculpatul fiind vorbitor de limba rusă, personal insistând asupra prezenței interpretului, din motiv că inculpatul nu înțelegea esența termenilor juridici, expuși în limba română, nu au fost invocate și în apel, deci nu au niciun suport juridic, fiind neîntemeiate, astfel* (*pct. 2. - 5. din decizie*).

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de

drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat au ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării și indicând motivele pentru care le-a respins (*pct. 3. - 5. din decizie*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de

procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Circumstanțele enunțate denotă că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că au adoptat hotărâri care cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că i-au aplicat inculpatului o pedeapsă individualizată conform prevederilor legale, că instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Veaceslav Ropot împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 iunie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2015, în privința inculpatului Cercasov Vadim Vasilii, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 17 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco